

## POSTANOWIENIE

Dnia 14 maja 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szczepaniec (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Janusz Niczyporuk

SSN Grzegorz Pastuszko

w sprawie ze skargi M.P.

przy udziale Skarbu Państwa - Prezesa Sądu Apelacyjnego w Katowicach

na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki

w postępowaniu V ACa 1026/23 toczącym się przed Sądem Apelacyjnym w Katowicach

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 14 maja 2025 r.,

- 1. stwierdza, że w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w Katowicach w sprawie o sygn. akt V ACa 1026/23 nastąpiła przewlekłość postępowania;**
- 2. zaleca Sądowi Apelacyjnemu w Katowicach wyznaczenie w sprawie o sygn. akt V ACa 1026/23 rozprawy w terminie 3 (trzech) miesięcy od dnia zwrotu akt;**
- 3. przyznaje skarżącemu M.P. od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w Katowicach sumę pieniężną w wysokości 4 000 (cztery tysiące) zł za okres od 31 października 2023 r. do 23 lutego 2025 r.;**
- 4. zasądza od Skarbu Państwa – Sądu Apelacyjnego w Katowicach na rzecz M.P. kwotę 240 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu skargowym wraz z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie za czas**

**po upływie tygodnia od dnia doręczenia niniejszego postanowienia zobowiązanemu do dnia zapłaty;**

**5. zarządza zwrot na rzecz skarżącego M.P. kwoty 200 (dwieście) złotych tytułem uiszczonej opłaty sądowej od skargi;**

**6. w pozostałym zakresie skargę oddala.**

Janusz Niczyporuk    Maria Szczepaniec    Grzegorz Pastuszko

M.L.

#### UZASADNIENIE

M.P. (dalej: „skarżący”) pismem z dnia 23 lutego 2025 r. wniósł skargę na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki w sprawie o sygn. akt V ACa 1026/23 toczącej się przed Sądem Apelacyjnym w Katowicach. Skarżący domagał się: (1) stwierdzenia, że w postępowaniu toczącym się przed Sądem Apelacyjnym w Katowicach pod sygn. akt V ACa 1026/23 nastąpiła przewlekłość postępowania, (2) przyznania mu od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w Katowicach kwoty 18 000 zł w związku ze stwierdzoną przewlekłością postępowania, (3) wydania sądowi rozpoznającemu sprawę zaleceń zmierzających do zakończenia postępowania apelacyjnego, (4) zasądzenia od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w Katowicach na rzecz pełnomocnika skarżącego kosztów postępowania skargowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu skargi na przewlekłość postępowania wskazano, że pozew o rozwód z powództwa M.P. przeciwko A.P. wpłynął do Sądu Okręgowego w Gliwicach w dniu 26 czerwca 2019 roku i został zarejestrowany pod sygn. akt XII C 993/19. Po przeprowadzeniu postępowania trwającego w pierwszej instancji ponad 4 lata Sąd Okręgowy w Gliwicach wydał w dniu 6 lipca 2023 r. wyrok. Dnia 31 października 2023 r. akta sprawy wraz z apelacjami stron wpłynęły do Sądu Apelacyjnego w Katowicach. Sprawę zarejestrowano pod sygnaturą akt V ACa 1026/23. Sąd Apelacyjny doręczył stronom odpisy apelacji. Wskazano, że od

dnia wpływu sprawy do Sądu Apelacyjnego w Katowicach nie wyznaczono terminu rozprawy. Podniesiono, że postępowanie w Sądzie Apelacyjnym w Katowicach trwa już ponad 16 miesięcy i w tym czasie nie podjęto czynności zmierzających do wyznaczenia rozprawy. Wyjaśniono, że w tym okresie nie zaistniały żadne okoliczności leżące po stronie uczestników postępowania, które uniemożliwiały rozpoznanie sprawy.

Uczestnik postępowania w piśmie z 1 kwietnia 2025 r. stanowiącym odpowiedź na skargę wniósł o jej oddalenie. W uzasadnieniu wskazano, że sprawa oczekuje na wyznaczenie posiedzenia według kolejności wpływu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga, co do zasady zasługiwała na uwzględnienie, choć Sąd Najwyższy dokonał miarkowania sumy pieniężnej żądanej przez skarżącego.

Zgodnie z treścią art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (t.j. Dz.U. z 2023 r. poz. 1725, dalej: „ustawa o skardze na przewlekłość postępowania”, „u.s.p.”), strona może wnieść skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiło naruszenie jej prawa do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, jeżeli postępowanie zmierzające do wydania rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie trwa dłużej niż to konieczne dla wyjaśnienia istotnych okoliczności faktycznych i prawnych albo dłużej niż to konieczne do załatwienia sprawy egzekucyjnej lub innej dotyczącej wykonania orzeczenia sądowego (przewlekłość postępowania). Równocześnie stosownie do art. 2 ust. 2 u.s.p. dla stwierdzenia, czy w sprawie doszło do przewlekłości postępowania, należy w szczególności ocenić terminowość i prawidłowość czynności podjętych przez sąd w celu wydania rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie albo czynności podjętych przez prokuratora prowadzącego lub nadzorującego postępowanie przygotowawcze w celu zakończenia postępowania przygotowawczego lub czynności podjętych przez sąd lub komornika sądowego

w celu przeprowadzenia i zakończenia sprawy egzekucyjnej albo innej sprawy dotyczącej wykonania orzeczenia sądowego.

Przewlekłość postępowania może nastąpić zarówno wtedy, gdy sąd nie podejmuje żadnych czynności, jak i wtedy, gdy je podejmuje, ale są one nieprawidłowe i w ich następstwie dochodzi do zwłoki w rozpatrzeniu sprawy (postanowienie Sądu Najwyższego z 24 lutego 2016 r., III SPP 53/15).

Ustawa nie określa wprost, jaki okres oczekiwania na rozpoznanie sprawy należy uznać za nieuzasadnioną zwłokę. W dotychczasowym orzecznictwie Sądu Najwyższego dominuje pogląd, że naruszeniem prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki jest m.in. wielomiesięczna bezczynność sądu polegająca na niewyznaczaniu rozprawy, trwająca co najmniej 12 miesięcy (patrz postanowienia Sądu Najwyższego z: 12 maja 2005 r., III SPP 96/05; 16 marca 2006 r., III SPP 10/06; 21 marca 2006 r., III SPP 13/06; 18 maja 2016 r., III SPP 53/16; 14 marca 2007 r., III SPP 3/07; 22 stycznia 2019 r., I NSP 68/18; 22 stycznia 2019 r., I NSP 71/18; 16 maja 2019 r., I NSP 28/19; 21 maja 2019 r., I NSP 21/19; 14 czerwca 2019 r., I NSP 37/19; 5 kwietnia 2022 r., I NSP 66/22; 7 lipca 2022 r., I NSP 204/22; 23 listopada 2022 r., I NSP 312/22), jakkolwiek w części orzeczeń wskazuje się, że także krótsza, np. ośmiomiesięczna bezczynność sądu, naruszyć może prawo strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (patrz postanowienia Sądu Najwyższego z: 8 maja 2013 r., III SPP 51/13; 17 grudnia 2013 r., III SPP 242/13; 27 marca 2019 r., I NSP 88/18). Podobnie przyjmował Naczelny Sąd Administracyjny (zob. postanowienia NSA z: 7 lipca 2006 r., I OPP 64/06; 24 kwietnia 2008 r., I OPP 16/08; 4 czerwca 2008 r., I OPP 20/08; 24 lipca 2008 r., I OPP 23/08, oraz 21 kwietnia 2010 r., II OPP 10/10).

W powołanym orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że znamiona przewlekłości przypisuje się z reguły dopiero kilkunastomiesięcznej lub dłuższej bezczynności sądu drugiej instancji w wyznaczeniu terminu rozprawy odwoławczej. Kilkumiesięczny okres oczekiwania na wyznaczenie terminu rozprawy apelacyjnej mieści się w pojęciu rozsądnego terminu, w którym sprawa może oczekiwać na jej rozpoznanie. Jedynie wyjątkowo krótsze okresy bezczynności mogą

uzasadniać stwierdzenie przewlekłości postępowania (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 22 lipca 2014 r., III SPP 123/14).

Sąd Najwyższy podziela przytoczone wyżej poglądy i w zaistniałych okolicznościach stwierdza, że doszło do naruszenia prawa skarżącego do rozpoznania sprawy V ACa 1026/23 w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w Katowicach bez nieuzasadnionej zwłoki. Wpływ apelacji do Sądu Apelacyjnego w Katowicach odnotowano 27 października 2023 r., przy czym apelacje wniosły obie strony. Sąd Apelacyjny doręczył stronom odpisy apelacji. Ostatnia odpowiedź na apelację została złożona w dniu 12 grudnia 2023 r. Od czasu wpływu akt do Sądu Apelacyjnego w Katowicach jedyną podjętą przez sąd czynnością było wydanie postanowień w dniu 26 września 2024 r. oddalającego wnioski o zmianę zabezpieczenia alimentacyjnego i wnioski o uchylenie zabezpieczenia o ograniczeniu władzy rodzicielskiej oraz oddalającego zażalenia stron. Do dnia wniesienia skargi na przewlekłość postępowania, pomimo upływu 16 miesięcy od dnia wpływu akt do Sądu Apelacyjnego, nie wyznaczono terminu rozprawy apelacyjnej.

Należy też stwierdzić, że wskazywane przez Prezesa Sądu Apelacyjnego w Katowicach przyczyny długiego oczekiwania na rozpoznanie sprawy apelacyjnej, odnoszące się do znacznego wpływu spraw oraz braków kadrowych, nie uzasadniają zaistniałej zwłoki w rozpoznaniu spornego postępowania apelacyjnego. Nie budzi wątpliwości, że przewlekłość postępowania jest kategorią obiektywną, a obowiązkiem państwa jest zagwarantowanie, by sprawy osób podległych jego jurysdykcji toczyły się bez zbędnej zwłoki (postanowienie Sądu Najwyższego z 6 stycznia 2006 r., III SPP 154/05). Obowiązkiem Państwa jest zatem zapewnienie takiego sposobu funkcjonowania wymiaru sprawiedliwości, aby rozstrzygnięcie sprawy nie trwało dłużej niż to jest konieczne (postanowienia Sądu Najwyższego z: 21 marca 2006 r., III SPP 13/06; 21 kwietnia 2021 r., I NSP 20/21).

W postanowieniu z 21 kwietnia 2021 r., wydanym w sprawie o sygn. akt I NSP 20/21, Sąd Najwyższy trafnie podkreślił, że dla strony czy też uczestnika postępowania nie ma znaczenia, gdzie tkwi źródło przewlekłości postępowania: czy w zaniedbaniach i opieszałości sądu, przepracowaniu czy objętości

referatu sędziego, czy też w państwie, które nie przyjęło odpowiednich rozwiązań w celu zapobieżenia systemowej przewlekłości postępowań. Zła organizacja wymiaru sprawiedliwości, brak odpowiedniego budżetu czy też zbyt duża ilość spraw przypadająca na jednego sędziego nie powinny obciążać uczestników postępowania. Prawem strony każdego postępowania jest bowiem zgodnie z art. 6 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka, aby odbyło się ono w rozsądnym terminie (zob. M. Mrowicki, Przewlekłość postępowania i jej systemowy charakter w Polsce. Glosa do wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka z 7 lipca 2015 r., nr: 72287/10, 13927/11 i 46187/11, LEX/el. 2016, s. 7). Odpowiedzialność za przewlekłe prowadzone postępowania spoczywa na Państwie, nawet wówczas, gdy nie sposób odpowiedzialności za taki stan rzeczy przypisać - jak ma to miejsce w niniejszej sprawie - konkretnemu sędziemu kierującemu postępowaniem, czy sędziemu pełniącemu obowiązki administracyjne w zakresie organizacji pracy sądu lub wydziału. Przewlekłość postępowania w niniejszej sprawie wynika bowiem z systemowej wadliwości organizacji funkcjonowania wymiaru sprawiedliwości. Należy też stwierdzić, że wskazywane przez Prezesa Sądu Apelacyjnego w Katowicach przyczyny długiego oczekiwania na rozpoznanie sprawy apelacyjnej, odnoszące się do znacznego wpływu spraw oraz braków kadrowych, choć wyjaśniają powody zwłoki to jednak jej nie usprawiedliwiają.

Orzekając o przyznaniu skarżącemu od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w Katowicach sumy pieniężnej w wysokości 4 000 zł, Sąd Najwyższy uwzględnił, iż zgodnie z art. 12 ust. 4 u.s.p., minimalna wysokość sumy pieniężnej jaką należy zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz skarżącego wynosi 500 zł za każdy rok dotychczasowego trwania postępowania, nie mniej jednak niż 2 000 zł. Postępowanie apelacyjne toczy się 16 miesięcy. Przy określaniu należnej sumy pieniężnej Sąd Najwyższy miał na uwadze szczególne znaczenie jakie ma sprawa dla skarżącego, który swoją postawą nie przyczynił się w sposób zawiniony do wydłużenia czasu trwania postępowania. Bez wątpienia postępowanie rozwodowe w toku którego rozstrzygana jest kwestia opieki nad małoletnią córką stron ma szczególne znaczenie dla skarżącego. Brak prawomocnego ustalenia sytuacji życiowej zarówno skarżącego jak i jego małoletniej córki wpływa negatywnie na ich stan psychiczny. Wiele aspektów życia

stron zależy od kształtu prawomocnego orzeczenia. Wskazać można m.in. kwestie: wysokości alimentów od czego zależy zabezpieczenie usprawiedliwionych potrzeb małoletniej; uregulowania sposobu wykonywania władzy rodzicielskiej i kontaktów matki z córką; podjęcia i kontynuowania terapii rodzinnej celem usprawnienia komunikacji rodzicielskiej czy nadzór kuratora nad sposobem wykonywania władzy rodzicielskiej na czas trwania postępowania.

Jednocześnie Sąd Najwyższy nie znalazł podstaw do przyznania skarżącemu żądanej sumy pieniężnej w wysokości 18 000 zł. Zasądzona suma pieniężna rekompensuje samo zaistnienie, jaki i skutki przewlekłości postępowania. Kwota pieniężna przyznawana na podstawie u.s.p. nie służy poprawie bytu materialnego skarżącego. Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy na podstawie art. 12 ust. 2 i 4 u.s.p. orzekł, jak w sentencji.

Sąd Najwyższy na podstawie art. 12 ust. 3 u.s.p. zalecił Sądowi Apelacyjnemu w Katowicach wyznaczenie w sprawie o sygn. V ACa 1026/23 rozprawy w terminie 3 (trzech) miesięcy od dnia zwrotu akt.

O kosztach zastępstwa procesowego w postępowaniu skargowym orzeczono na podstawie art. 98 § 1, 1<sup>1</sup> i 3 k.p.c. w zw. z art. 394<sup>1</sup> § 3 k.p.c. i w zw. z art. 8 ust. 2 u.s.p. oraz § 14 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2023 r. poz. 1964). Zasądzeniu podlegała kwota 240 zł tytułem stawki minimalnej opłaty za czynności adwokata. Podkreślenia wymaga, że zwrot kosztów zawodowego pełnomocnika zasądza się na rzecz strony reprezentowanej przez pełnomocnika, a nie na rzecz samego pełnomocnika (zob. orzeczenie Sądu Najwyższego z 2 listopada 1954 r., II CZ 248/54, wyrok Sądu Najwyższego z 20 stycznia 1975 r., II CR 784/74, OSPiKA 1975, Nr 11, poz. 241 i postanowienie Sądu Najwyższego z 8 września 1982 r., I CZ 83/82, GP 1983, Nr 6; *H. Ciepla*, w: *Marciniak*, Komentarz KPC, 2019, t. I, art. 98, Nb 8). Sąd Najwyższy na podstawie art. 17 ust. 3 u.s.p. wydał rozstrzygnięcie, o zwrocie opłaty sądowej od skargi.

Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

Do pkt. 3 postanowienia zdanie odrębne złożył SSN Grzegorz Pastuszko.

Janusz Niczyporuk      Maria Szczepaniec      Grzegorz Pastuszko

**Zdanie odrębne SSN Grzegorza Pastuszko  
do pkt. 3 postanowienia Sądu Najwyższego  
z dnia 14 maja 2025 r.,  
w sprawie I NSP 102/25**

Niniejszym zgłaszam zdanie odrębne do postanowienia Sądu Najwyższego z 14 maja 2025 r., sygn. I NSP 102/25 w zakresie pkt. 3, nie zgadzając się z rozstrzygnięciem, a w ślad za nim z uzasadnieniem postanowienia w przedmiotowej kwestii.

W kwestionowanym pkt. 3 postanowienia Sąd Najwyższy przyznał skarżącemu M.P. od Skarbu Państwa – Sądowi Apelacyjnemu w Katowicach sumę pieniężną w wysokości 4000 zł, za okres od 31 października 2023 r. do 23 lutego 2025 r.

Jednocześnie w uzasadnieniu tegoż postanowienia Sąd Najwyższy wskazał, że orzekając o przyznaniu skarżącej od Skarbu Państwa – Sądowi Apelacyjnemu w Katowicach sumy pieniężnej w wysokości 4000 zł uwzględnił, iż zgodnie z art. 12 ust. 4 u.s.p. minimalna wysokość sumy pieniężnej, jaką należy zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz skarżącego, wynosi 500 zł za każdy rok dotychczasowego trwania postępowania, nie mniej niż 2000 zł. Podkreślił także, iż w swoim rozstrzygnięciu wziął pod uwagę szczególne znaczenie sprawy dla skarżącego oraz jego postawę w toku postępowania, tj. fakt, że w żadnej mierze nie przyczynił się on w sposób zawiniony do wydłużenia czasu trwania procesu. Wskazał wreszcie, że nie znalazł podstaw do przyznania skarżącemu żądanej sumy pieniężnej w wysokości 18 000 zł. Zajmując takie stanowisko, uznał, że zasądzona suma pieniężna rekompensuje samo zaistnienie, jak i skutki przewlekłości postępowania.

Odnosząc się do powyższego, w punkcie wyjścia zauważyć należy, że dla oceny rozstrzygnięcia objętego niniejszym zdaniem odrębnym kluczowe znaczenie ma art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu



przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (tekst jedn. Dz.U. 2023, poz. 1725, dalej także: „u.s.p.p.”). W świetle tego przepisu skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiła przewlekłość postępowania, wnosi się w toku postępowania w sprawie.

Tak ukształtowane uregulowanie częściowo może wydawać się niejasne. Warto przypomnieć, że w przeszłości stało się ono źródłem interpretacyjnych rozbieżności w orzecznictwie Sądu Najwyższego i sądów powszechnych. U ich podstaw legł dylemat, czy sąd oceniając naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki powinien badać tok całego postępowania sądowego, czy też rozpatrując skargę strony w powyższym zakresie, może ograniczyć ocenę naruszenia prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, tylko do etapu postępowania, w którym strona złożyła skargę. Na tle tego dylematu ukształtowały się dwie przeciwstawne linie orzecznicze, które odwoływały się do dwóch różnych sposobów interpretacji użytego w art. 5 ust. 1 .s.p.p. sformułowania „w toku postępowania w sprawie”.

Według pierwszej z nich sformułowanie „w toku postępowania w sprawie” oznaczało, że sąd właściwy do rozpoznania skargi jest uprawniony do badania jedynie tego etapu postępowania, w toku którego wpłynęła skarga, nie jest zaś uprawniony do kontroli wcześniejszych etapów postępowania sądowego, które zostały zakończone w wyniku wydania merytorycznych orzeczeń kończących postępowanie w danej instancji, chociażby nie były one jeszcze prawomocne. Zgodnie z tym stanowiskiem wniesienie skargi na przewlekłość postępowania ma służyć przyśpieszeniu czynności podejmowanych na danym etapie toczącego się jeszcze postępowania w określonej sprawie, jej celem jest bowiem zlikwidowanie opieszałości sądu, przed którym sprawa zawisała, przez wymuszenie należytej sprawności i nadanie sprawie odpowiedniego biegu.

Druga z linii orzeczniczych opierała się na założeniu, że zawarte w art. 5 ust. 1 u.s.p.p. sformułowanie „w toku postępowania” dotyczy całego postępowania sądowego aż do jego prawomocnego zakończenia. Przyjęto więc w niej, że zakończenie postępowania sądowego w danej instancji nieprawomocnym wyrokiem nie wyklucza badania przewlekłości tego etapu postępowania.

Powyższe rozbieżności zostały usunięte Uchwałą siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 28 marca 2013 r., III SPZP 1/13. W Uchwale tej Sąd Najwyższy wskazał, że w postępowaniu ze skargi na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki ocenie pod kątem przewlekłości podlegają zarzuty skarżącego odnoszące się do przebiegu postępowania, od jego wszczęcia do prawomocnego zakończenia, niezależnie od tego, na jakim etapie tego postępowania skarga została wniesiona (art. 5 ust. 1 u.s.p.p.).

Stanowisko to w pełni podzielam, podkreślając jednocześnie, że wpływ na moją ocenę mają również postanowienia Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności sporządzonej w Rzymie dnia 4 listopada 1950 r. (dalej: „Konwencja”) oraz ukształtowane na ich tle orzecznictwo Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w Strasburgu (dalej także: „Trybunał”).

Kluczowe znaczenie przypisać należy wyrokowi Europejskiego Trybunału Praw Człowieka Pierwszej Izby z 10 listopada 2004 r. w sprawie *Apicella przeciwko Włochom*, skarga nr 64890/01, w którym skład orzekający odniósł się do zagadnienia obliczania słusznego zadośćuczynienia za szkodę niematerialną spowodowaną przewlekłością postępowania. Wyjaśniając tę kwestię, skład ów wskazał ogólne kryteria, jakimi kieruje się Trybunał przy obliczaniu kwoty słusznego zadośćuczynienia zasądzanego skarżącym w sprawach, w których stwierdzono przewlekłość postępowania cywilnego. Podniósł on w tym zakresie, że: „Oszacowując zgodnie z zasadami sprawiedliwości szkodę moralną doznaną z powodu długości trwania postępowania, Trybunał ocenia, że podstawę do przeprowadzenia wyliczenia stanowi kwota wahająca się pomiędzy 1000 a 1500 euro za każdy rok trwania postępowania (a nie za rok opóźnienia)”. I dalej: „Wynik postępowania krajowego (fakt, czy skarżący przegrał, wygrał, czy zawarł ugodę) nie ma znaczenia dla szkody moralnej doznanej z powodu długości trwania postępowania”.

Na marginesie zwracam uwagę, że przedmiotowe kryteria znalazły odzwierciedlenie w postanowieniach Sądu Najwyższego m.in. z: 6 stycznia 2006 r., III SPP 154/05; 3 listopada 2021 r., I NSP 173/21; 17 maja 2022 r., I NSP 116/22; 19 września 2023 r., I NSP 180/23 i I NSP 193/23; 23 kwietnia 2024 r., I NSP

56/24; 18 czerwca 2024 r., I NSP 160/24; 11 lipca 2024 r., I NSP 203/4). Widać stąd, że standardy wynikające z Konwencji pozostają wyraźnie zakorzenione w orzecznictwie sądów krajowych.

Mając na uwadze rozważania ujęte w przedmiotowym zdaniu odrębnym, pragnę przypomnieć, że niniejszą sprawę zainicjowano wniesieniem pozwu do Sądu Okręgowego w Gliwicach w dniu 26 czerwca 2019 r. i do dnia rozpoznania w dniu 14 maja 2025 r. przez Sąd Najwyższy skargi na przewlekłość Sąd Apelacyjny w Katowicach nie rozpoznał sprawy. Stąd w mojej ocenie, wobec treści art. 5 ust. 1 w zw. z art. 12 ust. 4 u.s.p.p., w postanowieniu z 14 maja 2025 r. w sprawie I NSP 102/25 w pkt. 3 należało orzec kwotę 2500 zł oraz wskazać, że kwota ta została zasądzona za okres od 26 czerwca 2019 r. do 14 maja 2025 r., dając temu wyraz w odpowiedniej części uzasadnienia.

M.L.

[a.]